

LóFő Lovasudvar

Pár szóval bemutatnám a lófőket, ehhez vissza kell mennem a történelembe, Mátyás idejébe. Amikor Mátyás elkezdte rendezni a székely hadakat, ezen belül a székely lovasságot, ebben az időben kezdte el adományozni a lófő címeket. Ez vonatkozhat akár egy utcányi csapatra egy-egy helységben, vagy akár egy egész falura is. A lófő címeket nem feltétlenül vitézséért adták, ez eshet rosszul is nekünk. Lófő címet az kaphatott, akinek megvolt az a bizonyos lóállománya, hogy a király hívó szavára vagy a nemesek hívó szavára lovas katonaként ki tudott állni a csata mezejére. A 48-as szabadságharc leverése után, a jobbágyfelszabadítással egy időben megszüntették a lófő címeket. Nekem a felmenőim lófők voltak, büszke vagyok rá.

Nagyon szeretjük a lovakat, székely emberként ki nem szereti őket? 2008-ban, amikor városból költöztem falura, annak érdekében, hogy lovat tudjak tartani, gondolkodtam azon, hogy kellene csinálni egy csapatot. Mi legyen? Huszár-csapat? Huszár lehet bárki, de lófő csak a székely lehet. Akkor ettől a perctől lófő csapat vagyunk. Illetve a későbbiekben kialakult a lovas udvar, mert nem titkolt vágyam volt, hogy lovakkal éljek, illetve lovakból megéljek. Nem kevés munka és nem kevés energia befektetése után ma büszkén mondhatom el, hogy mindenféle állami támogatás,

mindenféle külső segítség nélkül fönntartok egy olyan lovas udvart, ahol hetente 50-60 gyermek lovagol. Ha nem az anyagi oldalát nézem a dolognak, akkor ez egy sikertörténet. Ha az anyagi oldalát nézem, akkor hát... Mindenesetre 11. éve lovakkal foglalkozunk.

2008-ban Géczi Gábortól kaptam ajándékba egy hucul lovat Magyarországról, amit levágni adtak oda neki. Elmentünk Magyarországra, Makkfalvára elhoztuk a lovat. Hazavittem Kecsetre, néztek rám a kecsetiesek, hogy mit akarsz egy és ilyen lóval. Mondom, én lovagolni szeretném. Elindultunk egy lóval, ma 14 lovunk van. Ebből 3-4 darab bértartott, a többi saját. Most már harmadik-negyedik éve, hogy kizárólag ebből él a családom. És a lovak is.

Nagyon fontosnak tartom a rendeket betartani, betartatni, ezeket a bizonyos székely rendeket. Nálunk, családon belül is szigorúan vesszük ezt. Illetve azok a gyerekek, akik hozzám járnak lovagolni, folyamatosan ezt kapják tőlem, erre próbálom őket rávezetni, hogy hogyan

éljen, hogyan a dolgokat megoldani. Nagyon fontos az én számomra az, hogy a gyerekek, de azok a felnőttek is, akik hozzám járnak, megtanuljanak úgy élni, ahogy itt Székelyföldön nekünk élni kellene. Itt megtalálni a megélhetési lehetőséget. Megfelelő kitartással, akarattal ez tud működni. A hozzám hetente lovagolni járó gyerekek ezt kapják folyamatosan tőlünk, rendet.

Az idén nyáron 10 lovas táborunk volt, ami táboronként 8-10 gyermekkel számolva 80-90 gyermek. Két alkalommal, két lóval, beteg gyerekekkel is táboroztunk. Különböző helyszínekre raktuk el a környéken a táborokat. Ilyen volt Derzs, Váralja, Oroszhegy stb., annak érdekében, hogy változzon a helyszín. Változott az oktató is, hogy változatosak legyenek a táborok, hiszen visszatérő gyerekeink is szép számmal vannak. Más helyszín, mindenhol más-más-más a történet. Nagyon sok újdonságot vittünk bele minden táborba.

Nálunk az a gyerek, amelyik eljött táborba, hétfőn reggel kap egy lovat, az péntek estig az övé.

Tehát azzal foglalkozik, azzal dolgozik: eteti, tisztítja, nyergeli, minden-minden az övé. Éppen azért, hogy megtanulja azokat a dolgokat a lótól, amit én is igyekszem megtanulni, habár még én is messze vagyok attól, amit a ló tanít, azt az alázatot, azt a fegyelmet, azt a figyelmet. A ló nagyon jó eszköz arra, hogy a gyerekeinket olyan irányba fordítsuk, olyan gondolatmentén neveljük, ami a későbbiekben, felnőtt korukban, vagy akár ifjú korukban is a hasznukra válik.

Sokat szoktam mondogatni, hogy a lóban az a jó, hogy nem ember. Azt a bizalmat, azt a tiszteletet, amit egy ló megtanít az embernek, embertárstól nem tudom megtanulni. Úgyhogy nekünk ez célkitűzésünk, hogy ennek a gondolatnak mentén továbbra is lovagoltassuk a gyerekeket, illetve táboroztassuk. Én nem tudok munkahelyet adni egy lovásznak ennyi ló mellett, nem fogok tudni az 50-60 gyereknek munkahelyet adni, viszont meg tudom mutatni nekik azt, hogy hogyan lépjenek tovább egy-egy problémán.

DEMÉNY ELEMÉR (Lófő lovasudvar, Kecset): 1975-ben születtem, gyerekkorom óta szeretem a lovakat. Felmenőim lófők voltak, így fontosnak tartom megtartani, megélni és továbbadni ezt fajta gondolkodásmódot, ezt az életformát. Lovas zárándoklatok rendszeres résztvevője vagyok. Az utóbbi időben a gyerekeim is velem tartanak. Lovastúrákat szervezünk rendszeresen Székelyföld gyönyörű tájain, a mindennapjainkat a lovakkal való törődés tölti ki.